

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan – nummer fyrtioett

Jeff Pippenger

2026-02-05

Nummer fyrtioett

Tredje Moseboken tjugotre framställer vår- och högtiderna om hösten, och framställningen av högtiderna är gudomligt djupsinnig i sin struktur och i den fullkomliga samordningen mellan begynnelse- och avslutningsstrukturerna inom den övergripande strukturen. Vårhögtiderna och hösthögtiderna motsvarar varandra. Kapitlet vittnar gång på gång om Palmoni, den underbare räknaren. Kapitlet knyter på ett grundligt och förunderligt sätt an till den sista tidens budskap om de etthundrafyrtiofyra tusen.

Talet ”23” representerar försoningen, vilken är föreningen av gudomlighet och mänsklighet. Namnet Tredje Moseboken representerar de etthundrafyrtiofyra tusens prästadöme, ty alla profeter talar om de yttersta dagarna, och de yttersta dagarnas präster är dem som Petrus identifierar som ett heligt prästerskap. Petrus’ heliga prästerskap är de visa som förstår den tilltagande kunskap som frambringar Midnattsropets budskap. De oförståndiga, eller de ogudaktiga såsom Daniel betecknar dem, förkastar den tilltagande kunskapen, och Hosea upplyser oss om att de av denna orsak förkastas som präster.

Mitt folk förgås av brist på kunskap. Eftersom du har förkastat kunskapen, skall också jag förkasta dig, så att du inte längre blir präst åt mig. Eftersom du har glömt din Guds lag, skall också jag glömma dina barn. Ju mer de förökade sig, desto mer syndade de mot mig; därför skall jag förvandla deras ära till skam. Hosea 4:6, 7.

Efraims drinkare, som Jesaja också kallar ”härlighetens krona”, får sin härlighet förvandlad till ”skam”. Hosea identifierar särskilt att de som förkastar den ökade kunskapen i de yttersta dagarna är den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan, ty han nedtecknade: ”Mitt folk.” Hans folk skall förkastas som präster, och det sker i den sista och fjärde generationen, ty Han skall glömma deras barn, och barnen representerar den sista generationen.

För-soning

Titeln på ”Leviticus 23” betyder ”prästerskapets försoning för de etthundrafyrtiofyra tusen”. Denna sanning kan härledas enbart genom bokens namn i samband med kapitlets nummer. Den försoning som Tredje Moseboken tjugotre behandlar betyder ”at-one-ment” och identifierar föreningen av gudomlighet och mänsklighet. Denna förening framställs genom en mångfald av symboler i Guds Ord, varav en är att det mänskliga templet skall förenas med det gudomliga templet.

Det mänskliga templet har en struktur av ”23” manliga och ”23” kvinnliga kromosomer. Petrus identifierar prästadömet hos de etthundrafyrtiofyra tusen som ett ”andligt hus”. Dessa kromosomer förenas, liksom en man och en kvinna, och vad Gud har fogat samman må ingen människa skilja

åt. Äktenskapet är en annan symbol för försoningen. Tredje Mosebok ”23” betyder föreningen av den himmelske Översteprästens tempel med prästernas tempel, vilka är de etthundrafyrtiofyra tusen.

Tjugotvå verser

Vårhögtiderna i Tredje Moseboken tjugotre framställs i de första tjugotvå verserna av kapitlet, och hösthögtiderna framställs i de sista tjugotvå verserna av kapitlet. Den sista versen är vers fyrtiofyra, en symbol för 1844, då den antitypiska försoningsdagen började på den tionde dagen i den sjunde månaden, till uppfyllelse av Tredje Moseboken tjugotre. Kapitel tjugotre är indelat i två perioder om tjugotvå verser; båda dessa perioder om tjugotvå verser är logiskt förbundna genom att de utgör högtider, men också logiskt åtskilda genom Kristi tjänst på förgården och i det heliga, representerad av våren, och hans tjänst i det allra heligaste, representerad av hösten.

22

Både vår- och högtiderna på hösten representeras av tjugotvå verser, och verserna överensstämmer med vittnesbördet från det hebreiska alfabetet, som består av ”22” bokstäver. ”22” är en tiondel av ”220”, vilket är en symbol för föreningen av gudomlighet och mänsklighet. ”220” representerar början både på de 2 520 åren av Juda skingring och på de 2 300 åren fram till Försoningsdagen. Utgångspunkten för de 2 520 var 677 f.Kr. och utgångspunkten för de 2 300 var 457 f.Kr., och därmed identifieras tvåhundra-tjugo år som länken mellan profetian om nedtramandet av Guds här och profetian om nedtramandet av Guds helgedom. Båda dessa profetior slutade vid den antitypiska Försoningsdagens ankomst den 22 oktober 1844.

På detta datum började Kristi verk att förena det mänskliga templet med det gudomliga templet, och vid den tiden uppfylldes både Habackuk 2:20 och Johannes 2:20. Habackuk angav att det gudomliga då befann sig i det allra heligaste, och Johannes nedtecknade att det milleritiska tempel, som genom tro skulle träda in i detta allra heligaste, hade fullbordat den fyrtiosexåriga perioden, vilken utmärkte uppförandet av det milleritiska mänskliga templet från 1798 till 1844. Historien om ”46” år, bestående av ”23” och ”23”, representeras genom William Millers verk, han som först började framlägga budskapet om denna historia år 1831, ”220” år efter utgivningen av King James Bible. Det gudomliga Ordet, utgivet 1611, förenades med en mänsklig budbärare ”220” år senare, år 1831. Både vår- och högtiderna på hösten representeras av ”22” verser.

Tjugotvå verser om samma ämne, ordnade i två rader, kräver att de första tjugotvå verserna profetiskt läggs ovanpå de följande tjugotvå verserna. När de två raderna sammanställs på detta sätt förenar man förgårdens och det heligas tjänst, sådan den framställs i vårhögtiderna, med Kristi verk i det allra heligaste. På denna profetiska nivå representerar detta föreningen av två tempel, vilket åskådliggör Kristi försoningsverk.

När verserna ett till tjugotvå ställs i linje med vers tjugotre till fyrtiofyra, upprättas en profetisk linje som bevitnas av det hebreiska alfabetets tjugotvå bokstäver och av den symbolik som representeras av talet ”22”, liksom av den symbolik som representeras av högtiderna tillsammans med dessa högtiders uppfyllelse i den heliga historien.

Vårhögtidernas början identifierar först sjundedagssabbaten, och hösthögtidernas slut identifierar sjundeårssabbaten. Kristus, såsom Alfa och Omega, placerade sabbaten i början och slutet av de två vittnena av ”22” i prästadömet linje hos de etthundrafyrtiofyra tusen.

Sjundedagssabbaten var det särskilda ljuset vid början av den antitypiska Försoningsdagen år 1844, och ljuset om det sjunde årets sabbat är ljuset vid slutet. Sjundedagssabbaten var också den första heliga sammankomsten i Tredje Mosebok ”23”, liksom det sjunde årets sabbat är den sista heliga sammankomsten i kapitlet. Sabbaten är alfa och omega för prästens linje i kapitel ”23”. Den första, sjundedagssabbaten är alfa för de etthundrafyrtiofyra tusens prästadöme, och den sista, det sjunde årets sabbat, är omega för de etthundrafyrtiofyra tusens prästadöme.

”De som har gemenskap med Gud vandrar i Rättfärdighetens Sols ljus. De vanäras inte sin Återlösare genom att fördärva sin väg inför Gud. Himmelskt ljus lyser över dem. När de närmar sig avslutningen av denna jordens historia, ökar deras kunskap om Kristus och om de profetior som rör honom i hög grad. De är av oändligt värde i Guds ögon; ty de är i enhet med hans Son. För dem är Guds ord av överträffande skönhet och ljuvlighet. De ser dess betydelse. Sanningen uppenbaras för dem. Läran om inkarnationen omges av ett milt sken. De ser att Skriften är nyckeln som låser upp alla mysterier och löser alla svårigheter. De som har varit ovilliga att ta emot ljuset och vandra i ljuset kommer att vara oförmögna att förstå gudaktighetens hemlighet, men de som inte har tvekat att ta upp korset och följa Jesus kommer att se ljus i Guds ljus.” The Southern Watchman, 4 april 1905.

Här, ”nära avslutningen av denna jordens historia”, vid slutet av den antitypiska försoningsdagen, omges ”inkarnationsläran” av ett ”milt” sken, såsom läran om sjundedagssabbaten vid början av den antitypiska försoningsdagen.

”Jesus lyfte av locket från arken, och jag såg stentavlorna, på vilka de tio budorden var skrivna. Jag blev häpen när jag såg det fjärde budet mitt i själva mitten av de tio föreskrifterna, omgivet av en mild ljusgloria. Ängeln sade: ’Det är det enda av de tio som anger den levande Guden, som skapade himlarna och jorden och allt som är däri. När jordens grundvalar lades, då lades också sabbatens grundval.’” Testimonies, volym 1, s. 75.

Sjundedagssabbaten, som är en ”grundval”, inleder Tredje Moseboken ”23”, och sjundeårssabbaten avslutar prästernas vittnesbörd såsom det framställs genom vår- och högtiderna på hösten. Sjundeårssabbaten representerar templet som är byggt på grundvalen. Sjundeårssabbaten vid slutet representeras av de 2 520, liksom sjundedagssabbaten representeras av de 2 300. Sjundeårssabbaten representerar ”läran om inkarnationen”. Sjundedagssabbaten är Skaparens tecken, och sjundeårssabbaten är tecknet på gudomlighet förenad med mänsklighet.

Att bringa linjerna i samklang

När vi ställer vårhögtiderna i samklang med hösthögtiderna i tredje Moseboken tjugotre, följs påskhögtiden nästa dag av den sju dagar långa det osyrade brödets högtid, och förstlingsfruktens högtid följer dagen efter det att den sju dagar långa det osyrade brödets högtid börjar. Tre vägmarkeringar på tre dagar.

Den period om sju dagar som utgör det osyrade brödets högtid börjar med en helig sammankomst och slutar med detsamma. Dagen efter att det osyrade brödets högtid börjar inträder förstlingsfruktens högtid, och den innefattar offrande av vårkornets förstlingsfrukt. Pingsten, också kallad veckohögtiden, infaller femtio dagar efter förstlingsfruktens högtid, vilken markerar början på en period om sju veckor som slutar på den fyrtionionde dagen och följs av Pingsten, som betyder femtio.

Påskhögtiden börjar på aftonen den fjortonde. Påskhögtiden är inte en helig sammankomst.

Sedan, på den femtonde dagen, börjar det sju dagar långa det osyrade brödets högtid. Den första dagen och den sista dagen av den sju dagar långa högtiden är heliga sammankomster.

Nästa dag, den sextonde dagen, kommer förstlingsfrukternas dag. Då börjar de sju veckor som utmärks av pingsthögtiden, och pingsten är en av de sju heliga sammankomsterna som framställs i vårens och höstens högtider. Förstlingsfrukternas dag är inte en helig sammankomst.

Sedan, på den första dagen i den sjunde månaden, är basunhögtiden en helig sammankomst.

Försoningsdagen på den tionde dagen i den sjunde månaden är en helig sammankomst, men inte en högtid.

Lövhyddohögtidens första dag är en helig sammankomst. Efter den sju dagar långa högtiden följer lövhyddornas åttonde dag, även om den åttonde dagen anses ligga utanför de tidsperioder som högtiderna representerar. Den åttonde dagen är en helig sammankomst.

Detta motsvarar sju heliga sammankomster när man inräknar sjundedagssabbaten som inleder högtiderna. Sju heliga sammankomster och sju högtider, även om de förhåller sig till varandra på ett annat sätt än de heliga sammankomsterna. De första och sista vägmärkena är sabbater, först för dagen, sedan för året. Inom de högtider som identifieras mellan alfa- och omega-sabbaterna finns sju högtider och fem heliga sammankomster. Om man inräknar alfa-sjundedagssabbaten och omega-sjundeårssabbaten har man sju heliga sammankomster och sju högtider. Det är förstått att Lövhyddohögtidens åttonde dag inte är en del av högtiderna och skapar gåtan om att den åttonde är av de sju. Den poäng jag här identifierar är att Jesus, såsom Palmoni, organiserade talens variationer inom kapitel ”23” på ett fullkomligt häpnadsväckande sätt.

Vår

Vårhögtiderna omfattar en sju dagar lång högtidsperiod med osyrat bröd, med en alfahelig sammankomst i början och en omegahelig sammankomst i slutet. Pingsten är den tredje heliga sammankomsten i vårhögtiderna. Pingsten infaller efter en period om sju veckor, som avslutas med en högtid på den femtionde dagen. Vårhögtiderna kännetecknas av fyra högtidsdagar och tre perioder. Påskan, det osyrade brödet, förstlingsfrukten och pingsten är de fyra högtidsdagarna, och de tre perioderna är de sju dagarna med osyrat bröd, de fyrtionio dagar som föregår och inbegriper pingstens femtionde dag samt de tre första dagarna, vilka utgör en period bestående av tre steg.

Förstlingsoffret under påskperioden motsvarar förstlingsoffret på pingstdagen; förstlingsoffren av korn under påskens tredagarsperiod och förstlingsoffret av vete på pingsten vid avslutningen av pingsttidens fyrtionio, snedstreck— femtio dagar.

Syndefallet

Hösthögtiderna börjar med en särskild högtidsdag som inleder en tiodagarsperiod vilken leder fram till dom. Fem dagar efter domen infaller en sju dagar lång högtid, av vilken den första och den sista dagen av de sju dagarna betecknas som heliga sammankomster. Från den femtonde till den tjugoundra dagen firas lövhyddohögtiden, och därefter, på den tjugotredje dagen, markeras landets sabbat.

När vi tar högtiderna på hösten och lägger dem ovanpå vårhögtiderna, får vi två linjer som båda representeras av tjugotvå verser; således representeras de av de tjugotvå bokstäverna i det hebreiska alfabetet. När detta görs, är det första vägmärket den heliga sammankomsten på sjundedagssabbaten, och det sista vägmärket den heliga sammankomsten på sjundeårssabbaten.

Också på femtonde dagen i sjunde månaden, när ni har bärgat landets frukt, skall ni hålla högtid åt Herren i sju dagar; på första dagen skall det vara sabbatsvila, och på åttonde dagen skall det vara sabbatsvila. 3 Moseboken 23:39.

Pingsten var det tidiga regnet och Lövhyddohögtiden är det sena regnet. Den Helige Andes utgjutelse vid Pingsten framställdes genom en dag, och den utgjutelse som framställs genom Lövhyddohögtiden är en tidsperiod som avslutas och sedan följs av en sabbat, det vill säga den åttonde dagen, efter sju dagar. Den sabbat som följer på den slutliga uppenbarelse av den Helige Andes utgjutelse representerar jordens sabbat, då den vilar i ett tusen år.

”I nödens tid flydde vi alla från städerna och byarna, men förföljdes av de ogudaktiga, som trängde in i de heligas hus med svärd. De höjde svärdet för att döda oss, men det bröts och föll maktlöst såsom ett halmstrå. Då ropade vi alla dag och natt om befrielse, och ropet steg upp inför Gud. Solen gick upp, och månen stod stilla. Bäckarna upphörde att flyta. Mörka, tunga moln steg upp och stötte samman med varandra. Men där fanns en klar plats av varaktig härlighet, varifrån Guds röst kom såsom dånet av många vatten, och den skakade himlen och jorden. Himlen öppnade sig och slöt sig och var i uppror. Bergen skakade såsom ett rör för vinden och kastade sönderslitna klippblock omkring sig. Havet kokade såsom en gryta och kastade stenar upp på landet. Och medan Gud tillkännagav dagen och stunden för Jesu ankomst och förkunnade det eviga förbundet för sitt folk, uttalade han en mening och gjorde sedan ett uppehåll, medan orden rullade genom jorden. Guds Israel stod med blicken fäst uppåt och lyssnade till orden när de utgick från Jehovas mun och rullade genom jorden såsom de starkaste åskskrällar. Det var fruktansvärt högtidligt. Och vid slutet av varje mening ropade de heliga: 'Ära! Halleluja!' Deras ansikten lystes upp av Guds härlighet; och de strålade av härligheten, såsom Moses ansikte gjorde när han kom ner från Sinai. De ogudaktiga kunde inte se på dem för härlighetens skull. Och när den ändlösa välsignelsen uttalades över dem som hade ärat Gud genom att hålla hans sabbat helig, höjdes ett mäktigt segerrop över vilddjuret och över dess bild.”

”Då började jubelåret, när landet skulle vila.” Early Writings, 34.

Jubileet är det femtionde året, efter sju cykler om sju år, vilket motsvarar de 49 dagar som leder fram till pingstens femtionde dag. När linjen för högtiderna på hösten förs samman med vårhögtiderna finns det 49 dagar som leder fram till pingsten, vilken markerar början på lövhyddohögtidens sjudagarsperiod. Pingsten och lövhyddohögtiden sammanfaller, och tillsammans identifierar de perioden för det sena regnet, som börjar vid den snart kommande söndagslagen och fortsätter tills nådatiden avslutas, Herren återvänder och därefter jorden får vila, såsom detta framställs genom det sjunde årets sabbat, vilket är den åttonde av de sju i lövhyddohögtiden.

När vi sammanför båda raderna om tjugotvå verser, gör vi det av flera skäl. Båda raderna omfattar tjugotvå verser, och tjugotvå är en tiondel av 220, en symbol för föreningen av gudomlighet och mänsklighet.

Båda raderna representerar det hebreiska alfabetet med tjugotvå bokstäver.

Båda linjerna representerar högtiderna.

Båda linjerna representerar årets två skördesånger.

Båda linjerna representerar Kristi verk på förgården, i det heliga och i det allra heligaste. Leviticus avser prästerna, och Jesus är den himmelske översteprästen. Av dessa skäl är vi berättigade att tillämpa metodiken rad på rad på de fyrtiofyra verserna i tredje Moseboken tjugotre.

Pingsten var det tidiga regnet för kristendomen, och Lövhyddohögtiden är det sena regnet för kristendomen. Vi ställer därför vårens ”pingstdag” i förbindelse med höstens sju dagar av Lövhyddohögtiden. När syster White sade: ”Under nödens tid flydde vi alla från städerna och byarna”, anger hon den tid då Guds folk lever i öknen på grund av förföljelse. Att bo i hyddor under Lövhyddohögtiden är en förebild för den historia som leder direkt fram till sabbatsjubileets vila för jorden.

Pingstdagen markerar början på lövhyddohögtidens sju dagar. Därefter representeras jubelåret av den åttonde dagen, det vill säga av lövhyddohögtidens sju dagar. Fem dagar före lövhyddohögtiden inföll Försoningsdagen. Således markeras domen fem dagar före pingsten, som markerar början på lövhyddohögtiden. Tio dagar före domen på Försoningsdagen infaller basunhögtiden. När linjerna sammanförs markeras domen fem dagar före söndagslagen, representerad av pingsten. Tio dagar före detta markeras basunhögtiden.

Kristi dop representerade hans död, begravning och uppståndelse. Dessa tre steg representeras av hans död vid påsken, hans begravning och vila på sabbaten samt hans uppståndelse på söndagen. De tre dagarna av hans död, begravning och uppståndelse utgör ett vägmärke som består av tre steg. Vi börjar därför sammanförandet av de två linjerna av vårens och höstens högtider vid uppståndelsen. Uppståndelsen på den tredje dagen inleder en fyrtioniodagarsperiod som leder till pingsten, vilken är söndagslagen. Denna fyrtioniodagarsperiod föregås av det osyrade brödets högtid, som börjar en dag före och sträcker sig fem dagar bortom förstlingsfruktens dag.

Från förstlingsfruktens uppståndelse till söndagslagen är det fyrtionio dagar; söndagslagen är den femtonde dagen. Fem dagar före söndagslagen framställs domen, och tio dagar före den domen utmärks basunernas varning. Uppståndelsen är det första vägmärket, och fem dagar senare avslutas det osyrade brödets högtid. Trettio dagar efter att det osyrade brödets högtid avslutas inträffar basunernas varning. Tio dagar senare utmärks försoningsdagens dom, och fem dagar senare kommer pingstens söndagslag.

Detta identifierar sju vägmärken i den rad på rad-tillämpning av vår- och högtiderna om hösten: det osyrade brödets början, uppståndelsen, det osyrade brödets slut, basunernas varning, domen, pingsten och det sena regnet. Dessa sju vägmärken är inramade av en alfa-sabbatsdag på den sjunde dagen och en omega-sabbat under det sjunde året. De sju vägmärken som är inneslutna mellan de två sabbaterna avgränsar och identifierar en period om fem dagar, följd av en period om trettio dagar, en period om tio dagar, en period om fem dagar och en period om sju dagar.

När vi sedan samordnar Kristi uppståndelse, finner vi en fyrtio dagars period då Han undervisade lärjungarna ”ansikte mot ansikte” och därefter for upp. Sedan var lärjungarna i den övre salen i tio dagar. Dessa tio dagar avslutades på pingstdagen, vilket är söndagslagen. Detta tillför en fyrtio dagars period och en tio dagars period till prästernas linje, representerad av Tredje Moseboken ”23.”

Från uppståndelsen är det fem dagar till det osyrade brödets slut, därefter trettio dagar till basunvarningen, därefter fem dagar till Kristi himmelfärd, därefter fem dagar till domen, därefter fem dagar till pingstens sju dagar av det sena regnet.

Början av de sju dagarna med osyrat bröd följs nästa dag av förstlingsfruktens uppståndelse. Uppståndelsen äger rum inom de sju dagarna med osyrat bröd, och fem dagar efter uppståndelsen upphör perioden med osyrat bröd.

Trettio dagar efter det osyrade brödets slut markerar trumpeterna en varning.

Fem dagar efter varningen genom trumpeterna for Kristus upp efter att ha undervisat i fyrtio dagar. Hans himmelfärd markerade början på tio dagar i övre salen.

Sedan, fem dagar efter Hans himmelfärd, markeras domen.

Fem dagar senare inleder pingstens söndagslag den sena regnets sju dagar långa period.

De etthundrafyrtiofyrtusen är de som följer Lammet varthelst Han går. Elia och Mose blev dödade den 18 juli 2020. De blev dödade där även vår Herre blev korsfäst. Kristi uppståndelse var en förebild på uppståndelsen den 31 december 2023. Före detta datum, i juli 2023, började en röst i öknen att förkunna ett budskap framställt såsom osyrat bröd. Surdeg representerar villfarelse, hyckleri och synd, och budskapet från öknen var osyrat. Från den 31 december 2023 och fram till söndagslagen har Tredje Mosebok ”23” utformat en ram för de etthundrafyrtiofyrtusens försoning. Denna ram överensstämmer med Millers dröm, Malaki tre och Uppenbarelsesbokens nittonde kapitels himlens fönster. Den överensstämmer med tredje och nionde timmen i den heliga veckan från år 27 till 34 e.Kr.

Vi kommer att fortsätta med detta i nästa artikel.

”Genom kunskap skall kamrarna fyllas med alla dyrbara och ljuvliga skatter.”

”För sinnet och själen liksom för kroppen gäller Guds lag, att styrka vinns genom ansträngning. Det är övning som utvecklar. I överensstämmelse med denna lag har Gud i sitt ord tillhandahållit medlen för mental och andlig utveckling.

”Bibeln innehåller alla de principer som människor behöver förstå för att bli rustade antingen för detta liv eller för det tillkommande livet. Och dessa principer kan förstås av alla. Ingen som har sinne för att uppskatta dess undervisning kan läsa ett enda avsnitt i Bibeln utan att därur vinna någon hjälpsam tanke. Men Bibelns mest värdefulla undervisning vinns inte genom tillfällig eller osammanhängande studie. Dess stora sanningssystem är inte framställt på ett sådant sätt att det kan urskiljas av den hastige eller vårdslöse läsaren. Många av dess skatter ligger långt under ytan och kan vinnas endast genom flitig forskning och ihärdig ansträngning. De sanningar som tillsammans utgör den stora helheten måste sökas fram och samlas upp, ’här litet och där litet’. Jesaja 28:10.

”När de sålunda utforskas och sammanförs, skall de befinnas vara fullkomligt anpassade till varandra. Varje evangelium är ett komplement till de andra, varje profetia en förklaring till en annan, varje sanning en utveckling av någon annan sanning. Den judiska hushållningens förebilder klargörs genom evangeliet. Varje princip i Guds ord har sin plats, varje faktum sin betydelse. Och den fullständiga byggnaden, till såväl plan som utförande, vittnar om sin Upphovsman. En sådan byggnad kunde intet annat sinne än den Oändliges vare sig fatta eller utforma.

”När man utforskar de olika delarna och studerar deras inbördes förhållande, kallas den mänskliga tankens högsta förmågor till intensiv verksamhet. Ingen kan ägna sig åt ett sådant studium utan att utveckla sin tankekraft.

”Det mentala värdet av bibelstudiet består inte endast i att utforska sanningen och sammanföra den. Det består också i den ansträngning som fordras för att fatta de framställda ämnena. Det sinne som endast är upptaget av alldagliga ting blir förkrympt och försvagat. Om det aldrig får i uppgift att förstå stora och vittomfattande sanningar, förlorar det efter en tid förmågan att växa. Som ett skydd mot denna urartning och som en drivkraft till utveckling kan ingenting jämföras med studiet av Guds ord. Som medel till intellektuell träning är Bibeln verksammare än någon annan bok, eller än alla andra böcker tillsammans. Storheten i dess ämnen, den värdiga enkelheten i dess framställning, skönheten i dess bildspråk, väcker och upphöjer tankarna såsom ingenting annat kan göra. Ingen annan studie kan meddela en sådan tankekraft som den ansträngning som krävs för att fatta uppenbarelsens väldiga sanningar. Det sinne som så bringas i beröring med den Oändliges tankar kan inte annat än vidgas och stärkas.”

”Och ännu större är Bibelns kraft i utvecklingen av den andliga naturen. Människan, skapad för gemenskap med Gud, kan endast i en sådan gemenskap finna sitt verkliga liv och sin utveckling. Skapad för att i Gud finna sin högsta glädje kan hon inte i något annat finna det som kan stilla hjärtats längtan, som kan mätta själens hunger och törst. Den som med uppriktig och läraktig ande studerar Guds ord och söker att fatta dess sanningar, kommer att bringas i

beröring med dess upphovsman; och, om inte genom sitt eget val, finns ingen gräns för möjligheterna till hans utveckling.

”I sitt vida register av stil och ämnen har Bibeln något som väcker intresse hos varje sinne och talar till varje hjärta. På dess sidor återfinns den äldsta historien, den mest verklighetstroga levnadsteckningen, statsstyrets principer för statens ledning och för hushållets ordnande — principer som mänsklig visdom aldrig har kunnat mäta sig med. Den innehåller den djupaste filosofi, den ljuvligaste och mest sublima poesi, den mest lidelsefulla och den mest gripande. Oändligt överlägsna i värde jämfört med någon mänsklig författares verk är Bibelns skrifter även när de betraktas på detta sätt; men av oändligt vidare räckvidd, av oändligt större värde, är de när de ses i sitt förhållande till den stora centrala tanken. Betraktat i ljuset av denna tanke får varje ämne en ny innebörd. I de enklast uttryckta sanningarna innefattas principer som är lika höga som himlen och som omfattar evigheten.

”Bibelns centrala tema, det tema kring vilket varje annat i hela boken grupperar sig, är återlösningens planen, återupprättandet i människosjälens av Guds avbild. Från den första antydning om hopp i den dom som uttalades i Eden till det sista härliga löftet i Uppenbarelseboken: ”De skall se hans ansikte, och hans namn skall vara på deras pannor” (Uppenbarelseboken 22:4), är innebörden i varje bok och varje avsnitt i Bibeln utvecklingen av detta underbara tema, — människans upphöjelse, — Guds kraft, ”som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus”. 1 Korinthierbrevet 15:57.

Den som fattar denna tanke har framför sig ett oändligt fält för studium. Han har den nyckel som skall öppna för honom hela skattkammaren i Guds ord.

”Återlösningens vetenskap är alla vetenskapers vetenskap; den vetenskap som är studieämnet för änglarna och för alla de fallna världarnas intelligenta varelser; den vetenskap som upptar vår Herres och Frälsares uppmärksamhet; den vetenskap som ingår i det uppsåt som vilade i den Oändliges sinne — ”bevarat i tystnad genom eviga tider” (Romarbrevet 16:25, R.V.); den vetenskap som skall vara Guds återlöstas studie genom ändlösa tidsåldrar. Detta är det högsta studium som det är möjligt för människan att ägna sig åt. Som inget annat studium kan det väcka sinnet till liv och upplyfta själen.

”Kunskapens företrädare är detta: att visheten ger liv åt dem som äger den.” ”De ord som jag har talat till er”, sade Jesus, ”de är ande och de är liv.” ”Och detta är det eviga livet, att de känner Dig, den ende sanna Guden, och honom som Du har sänt.” Predikaren 7:12; Johannes 6:63; 17:3, R.V.

Den skapande kraft som kallade världarna till existens finns i Guds ord. Detta ord meddelar kraft; det frambringar liv. Varje befallning är ett löfte; när den tas emot av viljan och upptas i själen, för den med sig den Oändliges liv. Den förvandlar naturen och nyskapar själen till Guds avbild.

Det liv som sålunda meddelas uppehålls på samma sätt. ”Människan skall leva av varje ord som utgår ur Guds mun” (Matteus 4:4).

”Sinnet, själen, byggs upp av det varpå det närs; och det står i vår makt att avgöra varmed det skall näras. Det ligger inom allas förmåga att välja de ämnen som skall uppta tankarna och forma karaktären. Om varje människa som har förmånen att ha tillgång till Skrifterna säger Gud: ’Jag har skrivit för honom min lags stora ting.’ ’Ropa till mig, så vill jag svara dig och låta dig veta stora och ofattbara ting, som du inte känner.’ Hosea 8:12; Jeremiah 33:3.”

”Med Guds ord i sina händer kan varje människa, varhelst hennes lott i livet än må vara lagd, få ett sådant sällskap som hon själv väljer. På dess sidor kan hon samtala med människosläktets ädlaste och bästa, och hon kan lyssna till den Eviges röst när Han talar med människor. När hon studerar och begrundar de ämnen i vilka ’änglarna längta efter att se in’ (1 Petrus 1:12), kan hon ha deras sällskap. Hon kan följa den himmelske Lärarens fotspår och lyssna till Hans ord såsom när Han undervisade på berg och slätt och vid havet. Hon kan leva i denna värld i himlens atmosfär och meddela jordens sorgsna och frestade tankar om hopp och längtan efter helighet; själv komma närmare och allt närmare in i gemenskap med den Osynlige; lik honom i forna dagar som vandrade med Gud och komma allt närmare den eviga världens tröskel, tills portarna öppnas och hon går in där. Hon skall inte finna sig vara en främling. De röster som skall hälsa henne är de heligas röster, de som osedda på jorden var hennes följeslagare—röster som hon här lärde sig att urskilja och älska. Den som genom Guds ord har levt i gemenskap med himlen, skall finna sig hemmastadd i himlens sällskap.” Education, 123–127.